

Titel: Kapitel II.

Citation: "Kapitel II.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e38758.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel II.

Om Sager, som påtales af Politiet.

I Politisager kan Behandlingen ikke alene forkortes derved, at Retten til Forprøvelse af Anklagen på det skriftlige Grundlag så meget mere må bortfalde, men yderligere derved, at Hovedforhandlingen kan foregå, uden at et så langt Varsel behøves, som i andre Underretssager må gives, se § 360, jfr. §§ 253 og 262. Såvidt som Udkastet går, idet det i visse Tilfælde (§ 363) tilsteder, at Hovedforhandlingen foretages umiddelbart efter, at Anklagen er fremsat, og ellers (§ 364) lader Aftens Varsel være tilstrækkeligt, vilde man dog ikke kunne komme blot i Kraft af Hensynet til Sagens Ubetydelighed og den ringe Tid, der ordentligvis behøves til Forberedelse for den Sigtede. Den foreslåede Ordning bliver mulig derved, at den strax eller med kort Frist stedfindende Hovedforhandling nærmest kun har den Sigtedes Afhørelse om Anklagen til Gjenstand, ikke derimod Bevisførelse. Til at afgive Forklaring om Sigtelsen er det i § 364 foreskrevne Varsel tilstrækkelig Forberedelsestid, og i de i § 363 ommeldte Tilfælde erklærer han sig enten selv villig til strax at give sin Forklaring, eller det ligger i de Grundsætninger, der hjemle Anholdelsen, at han må finde sig deri. Behøves Bevisførelse ikke efter Udfaldet af Afhørelsen, kan Sagen strax tilendebringes. I modsat Fald træffes der Foranstaltninger til Bevisførelsen, hvilke da i Reglen ville have Sagens Udsættelse til Følge. Ved denne Ordning undgås det, at der træffes unyttige Foranstaltninger til Bevisførelse i de i disse Sager hyppig indtrædende Tilfælde, hvor denne viser sig overflødig, og den Sigtede lider Intet, idet han ikke afskjæres fra at

føre Beviser til sit Forsvar. Forsåvidt Veviserne baves ved Hånden, behøver Sagen ikke at udsættes. Dog bliver det selvfølgelig i Henhold til den almindelige Regel i § 286 altid dømmeren forbeholdt også i dette Tilfælde at udsætte denne, når han finder det nødvendigt, navnlig til Modpartens bedre Forberedelse. Kun den ubetingede Ret for Modparten til at forlange Udsættelse, som § 300 hjemler, er det ikke fundet nødvendigt eller stemmende med den øvrige Ordning at opretholde i disse Sager. § 365 1ste Stykke indeholder en naturlig Lempelse i Reglerne i §§ 279 og 293. Med Hensyn til den Afvigelse fra Hovedreglen i § 200. som indeholdes i § 366 1ste Stykke, henvises til Bemærkningerne ved § 200. Med Reglen i § 366 2det Stykke jævnføres § 294 i Slutningen. I § 367 indeholdes en Afvigelse fra den almindelige Regel i § 205 2det Stykke om Virkningen as, at den Sigtede nægter at svare under Afhørelsen. Om denne Afvigelse er det Fornødne bemærket ved § 205.

De 3 sidste Paragrafer i Kapitlet handle om forskellige Måder, på hvilke en Politisag kan afgjøres uden Dom, uagtet den Sigtede findes skyldig. De indeholde i det Væsentlige, hvad der findes herom i Lovene af 11. Februar 1863 og 4. Februar 1871, og behøve derfor kun få forklarende Bemærkninger. For alle 3 Paragrafers Vedkommende må det gjælde, at det alene kan bero på Dømmeren, om Afgjørelsen skal ske således. ikke tillige på Anklageren. Hvad denne har Krav på, er alene en Afgjørelse, om den Sigtede er skyldig; det er derfor i alle Paragraferne udtrykkelig fremhævet, at Betingelsen er, at den Sigtede findes skyldig. Formen, ved hvilken denne Afgjørelse finder sit Udtryk, kan. når Loven giver et Valg, alene tilkomme Dømmeren, om der end selvfølgelig bør gives den nærværende Anklager Lejlighed til at udtale sig om disse Afgjørelser, ligesom ellers om Sagens Følger. Forsåvidt Paragraferne have den Betydning, at en Nedsættelse af Straffen kan finde Sted (§ 368), eller at en Revselse i Hjemmet (§ 369) eller en Advarsel (§ 370)

træder i Stedet for Straf, ere de i Virkeligheden ikke såmeget processuelle Bestemmelser som Dele af den materielle Strafferet for Politiforseelser; men at afgjøre, om Betingelserne for Anvendelsen af slige Regler ere tilstede, kan alene tilkomme dømmeren. Efter det Anførte vilde det heller ikke kunne forsvares at gjøre Anvendelsen af § 370 afhængig af, at den Sigtede ikke forlanger Dom; kun hvis det kunde befrygtes, at Advarselssystemet misforstodes således, at Advarsler gives for at slippe for Afgjørelsen, om den Sigtede er skyldig, vilde et Krav på Dom være begrundet. Men denne Misforståelse er afVærget ved Lovens Udtryk; i Følge disse kan Advarselen kun gives, når Dømmeren, efter at have optaget Sagen, finder, at den Sigtede er skyldig. En Ret til at „hæve“ Sagen i den Forstand, som de ovennævnte Love kjende, kan der selvfølgelig ikke blive Tale om under en gennemført Anklageproces. Om der er ,tilstrækkelig Anledning til at forfølge Sagen videre", er et Spørgsmål. som det alene tilkommer Anklageren at afgjøre. Hvis denne finder Grund dertil, vil han og har efter Udkastets Regler Ret til at frafalde Anklagen, se § 32. I alle 3 Paragrafer er det udtalt, at den stedfundne Afgjørelse tilføres Retsbogen „med den Begrundelse, som efter Omstændighederne findes fornøden." Der er herved havt for Dje, at disse Afgjørelser, om hvilke ingen særlig Udfærdigelse bør fordres, ikke ubetinget kunne være upåankelige, se § 397 sidste Stykke, og at det i Tilfælde af Påanke kan være nødvendigt, ligesom ved dømme, at det vides, hvilke Kjendsgjæringer Retten har anset

for beviste. Men da en stig Påanke dog kun ganske undtagelsesvis vil forekomme, behøve disse Afgjørelser ikke som dømmet at besværes med en ubetinget Fordring om Grunde. Det kan overlades Dømmeren at afgjøre, om og hvilken Begrundelse der findes fornøden. Det vil næsten altid let kunne vides, om der er nogensomhelst Udsigt til en Påanke, der kunde gjøre en Begrundelse nødvendig. Skulde nogensinde den fornødne Begrundelse mangle, vilde § 390 også frembyde en Udvej til at råde Bod på Mangelen.